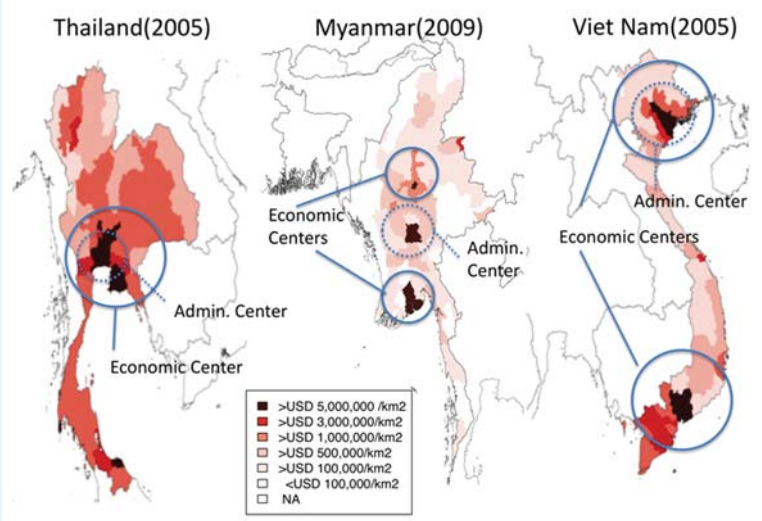

ပုံ-၁။ ထိုင်း၊ မြန်မာနှင့် ဝီယက်နမ် ရှေးဟောင်းမြို့များ

(Source) Authors based on IDE-GSM dataset.

မြင့်မား၍ ညီမျှသော ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုရှာဖွေခြင်း

မြန်မာအစိုးရသည် ပိုမိုမြင့်မား၍ ညီမျှသော စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုကို ရရှိရန် ရှာဖွေနေပါသည်။ ဤအချက်မှာ အစိုးရအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူ အချို့သော ဘောင်ပေးစာပေးများက မြင့်မားသော စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ ပိုမိုညီမျှသော ဖွံ့ဖြိုးမှုအကြားတွင် အလျော့အတင်း ညှိနှိုင်း မှုရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသား၍ ဖြစ်သည်။ ဤစာတမ်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့က နှစ်ဖက် ဝင်ရိုးစွန်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မဟာဗျူဟာကို အဆိုပြုထားပြီး ယင်းဗျူဟာတွင် မြင့်မားပြီး ညီမျှသော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများပါဝင်ပါသည်။ ပထမ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ရန်ကုန်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ ဝင်ရိုးစွန်းမှာ မန္တလေး ဖြစ်ပါသည်။ နေပြည်တော်မှာနိုင်ငံ တော်၏ မြို့တော်ဖြစ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ဗဟိုဌာနအဖြစ် ဖွံ့ဖြိုးလာမည် ဖြစ်သော်လည်း စီးပွားရေး သို့မဟုတ် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဗဟိုဌာနအဖြစ် ဖွံ့ဖြိုးလာမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က နယ်စပ်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို အဆိုပြုရာတွင် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာ ဗျူဟာနှင့် လိုက်ဖက်ညီသည့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်မှု မြှင့်တင်သည့် မဟာဗျူဟာကို အဆိုပြုထားပါသည်။

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ မညီမျှမှု

ဒေသဆိုင်ရာ ညီမျှသော စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုမှာ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ဆွဲဆောင် မှုရှိသော မူဝါဒ ကြွေးကြော်သံဖြစ်ကာ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် တိုင်းပြည်အများအပြားမှာ ဝင်ငွေမညီမျှမှုကို တွေ့ကြုံခံစားနေကြရပြီး ယင်းပြဿနာကို စီမံဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိကြ ပါ။ သို့သော် ညီမျှမှုနှင့် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဖြစ်နိုင်ခြေရှိမှုမှာ ထိပ်တန်းဖြစ် သည့် မေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ ဝင်ငွေမညီမျှမှု ဆက်သွယ်ချက်ကို ဆန်းစစ်သည့် လေ့လာမှုများ ရှိပါသည်။ ၎င်းလေ့လာချက်များအရ ဒေသဆိုင်ရာ မညီမျှမှုမှာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၏ ဆိုးကျိုးဖြစ်ရုံမျှသာ မဟုတ်ဘဲ ဤဖြစ်ရပ်နှစ်ခုမှာ ပိုင်းပတ်အကျိုးပြုနေသော အကြောင်းအကျိုးများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ ပါသည်။ သဏ္ဍာန်မှာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ စုစည်းမှု ကိုလည်း အားပေးအားမြှောက် ပြုသကဲ့သို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ စုစည်းခြင်းကလည်း

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဝင်ရိုးစွန်းနှစ်ဖက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မဟာဗျူဟာ

ဦးစွမ်းကြည့်

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသည့် ဆက်သွယ်ချက်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားမှာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုသည် ပထဝီအနေအထားအရ ညီမျှမှု မရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ အကြောင်းမူ အချို့သော ဒေသများမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာတွင် အခြား သောဒေသများထက် ပိုမိုသော အားသာချက်များ ရှိပါ သည်။

အလုပ်သမားများနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများမှာ မြင့်မားသော လုပ်ခများနှင့် ကြီးမားသော ဈေးကွက်များကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည့် ဖွံ့ဖြိုးသည့်ဒေသများတွင် စုစည်း လုပ်ကိုင် လိုကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုက စီးပွားရေး စုစည်းမှုကို တိုးမြှင့်စေပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စီးပွားရေးစုစည်းမှုမှာ လုပ်သားများ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရှိမှုနှင့် အသိဉာဏ်ပညာ တိုးတက် ဖြန့်ဖြူးနိုင်မှုကို ပြင်ပအကျိုး သက်ရောက်စေသည့် ဇာစ် မြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအခြေအနေ ကန့်သတ်ချက် ရှိသော အရင်းအမြစ်များနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာနှင့် ဖွဲ့စည်း မှုဆိုင်ရာ အခြေခံအဆောက်အအုံများကို အကျိုးရှိစွာ ပံ့ပိုး ပေးနိုင်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေး စုစည်းမှုက စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို မြင့်မားစေပါသည်။ စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ပထမအခြေခံ စည်းမျဉ်းမှာ ရှားပါးသော ဖွံ့ဖြိုးမှု အရင်းအမြစ်များအား ဒေသများစွာ ဖြန့်ကြက်ခွဲဝေ မပေးသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ကနဦး အဆင့်များတွင် ယင်းအခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နိုင် ပါသည်။

နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု - ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေး

အခြားသော ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများတွင် မြန်ဆန်စွာ စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးသောကာလ၌ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဒေသ အလိုက်စုစည်း ဖြစ်ပေါ်မှု မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲလာမည်ကို လေ့လာရန် အရေးကြီးပါသည်။ မြန်မာအတွက် စံထား ကိုက်ညီရမည့် နိုင်ငံများမှာ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ များဖြစ်ပြီး ယင်းနှစ်နိုင်ငံမှာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဧရိယာ အကျယ်အဝန်းနှင့် လူဦးရေ အရွယ်အစားများ တူညီပါ သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ဒေသအလိုက် ဖွဲ့စည်းမှုတွင် တစ်နိုင်ငံနှင့်

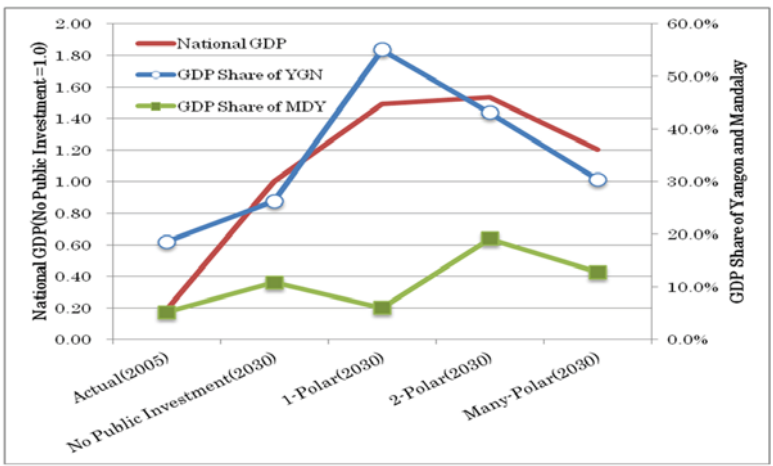
1Senior Research Fellow, Research Planning Department, Institute of Developing Economies, JETRO (toshihiro_kudo@ide.go.jp)
 2Director, Economic Integration Studies Group, Inter-disciplinary Studies Center, Institute of Developing Economies, JETRO(satoru_kumagai@ide.go.jp)

တစ်နိုင်ငံ မတူညီကြဘဲ ဆန့်ကျင်သည့် သဘောရှိပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ တစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း စီးပွားရေး ပုံစံရှိသော နိုင်ငံဖြစ်၍ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း စီးပွားရေး ပုံစံရှိသော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ပုံ '၁' က ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံတို့၏ GDP သိပ်သည်းမှု (GDP Per SqKm) ကို ဖော်ပြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘန်ကောက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စုစည်းလျက် ရှိပါသည်။ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စုစည်းမှု နှစ်နေရာ ရှိပါသည်။ မြောက်ပိုင်းရှိ ဟနွိုင်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တောင်ပိုင်းရှိ ဟိုချီမင်းစီးတီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဒေသဆိုင်ရာဖွံ့ဖြိုးမှု မဟာဗျူဟာကို စဉ်းစားပါက တစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း စီးပွားရေး သို့မဟုတ် နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း စီးပွားရေး (သို့မဟုတ် ဝင်ရိုးစွန်း အများအပြား) တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရန် အရေးကြီးပါသည်။

ခရိုင်အလိုက် GDP သိပ်သည်းမှုနှင့် လူဦးရေ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း ပုံနှံမှုတို့အရ ရန်ကုန်မြို့သည် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ပထမ ဝင်ရိုးစွန်းဖြစ်ရန် အရည်အချင်းပြည့်မီကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ အကြောင်းမူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် လူဦးရေတို့မှာ ယင်းဒေသတွင် စုစည်းလျက်ရှိပါသည်။ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဒုတိယ ဝင်ရိုးစွန်း တစ်ဖက်မှာ မန္တလေးမြို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ မန္တလေးမြို့နှင့် နှမ်းပါးသော အလယ်ပိုင်း ခြောက်သွေ့သည့် ဒေသ (CDZ) အပါအဝင် မြို့ဝန်းကျင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် လူဦးရေမှာ အဆင့်မီသည့် အနေအထားရှိပါသည်။ သို့သော် မန္တလေးမြို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် လူဦးရေမှာ ရန်ကုန်ထက် သေးငယ်ပါသည်။ ဖွံ့ဖြိုးမှု မဟာဗျူဟာ တစ်ခုစီ၏ သက်ရောက်သော အကျိုးတရားကို ခန့်မှန်းရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် IDE Geographical Simulation Model (IDE-GSM) ပုံစံကို အသုံးပြု၍ တုပဖန်တီး ဆန်းစစ်မှုကို ပြုလုပ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖွံ့ဖြိုးမှု ဝင်ရိုးစွန်းများ ဖြစ်သော ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးမြို့များ၏ တစ်မျိုးသားလုံး GDP တွင် ယင်းမြို့များ၏ GDP တန်ဖိုးပါဝင်မှု အချိုးတို့အကြား ဆက်သွယ်ချက်ကို ဆန်းစစ်လေ့လာပါသည်။

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဝင်ရိုးစွန်းတွင် ထုတ်လုပ်မှု စွမ်းရည်ဘောင်ကို တိုးချဲ့သည့် ကုန်ကျစရိတ်များမှာ ယင်းရှိ လူဦးရေနှင့် အချိုးကျရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆထားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆထားသည်မှာ ရရှိသော နိုင်ငံတော် ဖွံ့ဖြိုးမှု အသုံးစရိတ်မှာ သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု ဝင်ရိုးစွန်းများ တိုးပွားလာပါက အသုံးစရိတ်ကို ဝင်ရိုးစွန်းနယ်များရှိ လူဦးရေ အချိုးအစားအရ ခွဲဝေမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤယူဆချက်တွင် တစ်ဘက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက နှစ်ဘက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာက ရန်ကုန်၏ GDP ပါဝင်မှု အချိုးကို ၅၅.၁% မှ ၄၃.၁% သို့ လျော့နည်းလာစေပြီး တစ်မျိုးသားလုံး GDP မှာ ၁.၄၉ ဆမှ ၁.၅၄ ဆသို့ အနည်းငယ် တိုးတက်လာပါသည်။

ပုံ - ၂။ ဝင်ရိုးစွန်း ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှု အမျိုးသား ဂျီဒီပီနှင့် လုပ်ကုန်နှင့်ပန္နလေး ဂျီဒီပီစီစီ (၂၀၁၀ခုနှစ်အတွက်)

(Source) Authors based on IDE-GSM simulation results.

မန္တလေး၏ GDP ပါဝင်မှု အချိုးမှာ ၁၀.၈% မှ ၁၉.၁% သို့ တိုးတက်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဖက် ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာတွင် မြင့်မားသော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် နိမ့်ကျသော မည်မျှအကြား အလျော့အတင်းရှိဟန် မတူပါ။ သို့သော် ဖွံ့ဖြိုးမှု အရင်းအမြစ်များကို ဝင်ရိုးစွန်း အများသို့ (ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးအပါအဝင်ဒေသ ၁၅၅) ဖြန့်ဖြူးလိုက်ပါက တစ်မျိုးသား လုံး GDP မှာ ၁.၂၀ ဆသို့ လျော့နည်းသွားပြီး ရန်ကုန် GDP ပါဝင်မှု အချိုးမှာလည်း ၃၀.၄% သို့ လျော့နည်း သွားပါသည်။ (ပုံ-၂)

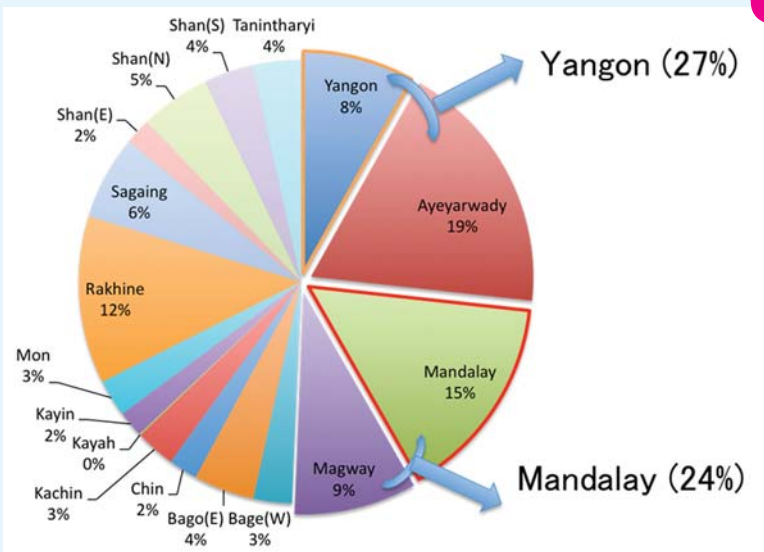
ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်း ပပျောက်မှု ရှုထောင့်မှ ကြည့်ရှုလျှင် နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာကပင် သင့်လျော်ပါသည်။ ပုံ-၃ တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားရေး ဗဟိုအချက်အခြာဖြစ်သော ရန်ကုန်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွင် ပါဝင်သည့် အချိုး ၈.၁% ရှိပါသည်။ နီးကပ်သည့် ဧရာဝတီနှင့် ပေါင်းလိုက်ပါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွင် ပါဝင် သည့်အချိုးမှာ ၂၆.၇% ရှိပါသည်။ လူဦးရေ ထူထပ်ပြီး နှမ်းပါးသော အလယ်ပိုင်း ခြောက်သွေ့သည့် ဒေသ (CDF) များ ဖြစ်သည့် မန္တလေးနှင့် မကွေး၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူဦးရေကို ရန်ကုန်၊ ဧရာဝတီတို့နှင့်အတူ အလေးထား ပူးပေါင်းပါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွင် ပါဝင်သည့် အချိုးအစားမှာ ၅၀.၆% ရှိပါသည်။ ဤနှုန်းမှာ သိသိသာသာ များပြားပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် တစ်ခုတည်း ဗဟိုပြု စီးပွားရေး စုစည်းမှုကို တည်မီသည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု ပပျောက်ရေး မဟာဗျူဟာမှာ အန္တရာယ် အချို့ရှိပါသည်။ မန္တလေးမြို့၏ အတန်အသင့် မြင့်မားသော စီးပွားရေး စုစည်းမှုကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် မန္တလေးအတွက် ပိုမို၍ ယထာဘူတကျသည်မှာ မန္တလေးသည် ၎င်း၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူဦးရေနှင့်အတူ နီးကပ်စွာ တည်ရှိသော မကွေး၊ စစ်ကိုင်း၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူဦးရေကို အလေးမူ ဂရုပြုသင့်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဝီယက်နမ်ကဲ့သို့ နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း စီးပွားရေး ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံမှာ လိုလားဖွယ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တိုးမြှင့်လာသော ဆက်သွယ်မှုနှင့် နယ်ခြားဒေသ ဖွံ့ဖြိုးမှု

အထက်တွင် အလေးထား တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စုစည်းမှု အတိုင်းအတာ အဆင့်အချို့မှာ မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ အထူးသဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု အနည်းဆုံး နိုင်ငံများအတွက် လိုလားဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု အလှမ်းဝေး၍ အစွန်းအဖျားတွင်ရှိသော ဒေသများအတွက် ဂရုပြုသင့်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အနေအထားတွင် တောင်တန်းနယ်ခြား ဒေသများမှာ သင့်လျော်သည့် အလေးထား ဆောင်ရွက်မှုကို လိုအပ်ပါသည်။ ဖွံ့ဖြိုးမှု နိမ့်ကျပြီး လူဦးရေနည်းပါး

ပုံ - ၃။ ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးအလိုက် ဘင်းရဲဒွမ်းပါးမှု (၂၀၁၀)

(Source) Authors based on UNDP (2011).

သော ဒေသများသို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအား ဖိတ်ခေါ်ရန် သို့မဟုတ် ယင်းလုပ်ငန်းများအား ဖွံ့ဖြိုးလာစေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးမှာ အခက်အခဲရှိပါသည်။ ဤစာတမ်းတွင် ဆွေးနွေးခဲ့သည့် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ပထမအခြေခံ စည်းမျဉ်းမှာ ရှားပါးသော ဖွံ့ဖြိုးမှု အရင်းအမြစ်များအား ဒေသများစွာသို့ ဖြန့်ကြက် ခွဲဝေမပေးသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ကနဦးအဆင့်များတွင် ယင်းအခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ ဝန်းရံလျက်ရှိသည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အခြေအနေကို စဉ်းစားပါက စီးပွားရေး ဗဟိုအချက်အခြာ ဒေသများမှ ဖွံ့ဖြိုးမှု သယံဇာတအရင်း အမြစ်များကို အခြားဒေသများသို့ ခွဲဝေလှုံ့ပြောင်းမပေးဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ယင်းနိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုတိုးမြှင့်လုပ် ဆောင်ခြင်းမှာ သာတူညီမျှ ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် အဓိက သော့ချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုတိုးမြှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း၏ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို IDE-GSM ဖြင့် ဆန်းစစ်မှု ပြုလုပ်ပါသည်။ ဤမျှော်မှန်းရသော ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုတိုးမြှင့် ဆောင်ရွက်သည့် အခြေအနေတွင်

(က) ၂၀၁၅ ခုနှစ် နှင့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံ၏ အချို့နယ်ခြားဒေသများတွင် အကောက်ခွန်ပေး ဆောင်ရွက် ရာတွင် လွယ်ကူချောမွေ့စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်း။

(ခ) ၂၀၁၅ ခုနှစ်နှင့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိက မြို့ကြီးများကို ဖြတ်သန်းပြီး ကျန် နယ်ခြားဒေသများနှင့် ဆက်သွယ်သည့် လမ်းမကြီးများကို မြှင့်တင် ဆောင်ရွက်ခြင်း။

ဇယား - ၁။ ဖွံ့ဖြိုးမှုပမာဏချို့မယျာန် ပြည်နယ် ၇ ခုနှင့် တိုင်းဒေသကြီး ၇ခုတို့အကြား မညီမျှ

	Seven Regions (vs Seven States=1.0)		GDP per capita (national avg.(2005)=1.0)		
	GDP	GDP per capita	Seven Regions	Seven States	National
Actual (2005)	3.01	1.12	1.03	0.92	1.00
No Public Investment (2030)	3.42	1.15	3.63	3.15	3.51
1-Polar (2030)	5.73	1.74	5.47	3.14	4.93
2-Polar (2030)	5.92	1.79	5.64	3.15	5.06
2-Polar+Connectivity (2030)	5.80	1.76	5.75	3.26	5.17
Many-Polar (2030)	4.02	1.30	4.35	3.33	4.10

(Source) Authors based on IDE-GSM simulation results.

ပထမအခြေခံ စည်းမျဉ်းမှာ ရှားပါးသော ဖွံ့ဖြိုးမှု အရင်းအမြစ်များအား ဒေသများစွာ ဖြန့်ကြက်ခွဲဝေ မပေးသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(ဂ) ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် အိန္ဒိယ၊ ဥရောပနှင့် ထားဝယ်၊ ကျောက်ဖြူဆိပ်ကမ်းများ ဆက်သွယ်ခြင်း။

ဇယား (၁) က ဖော်ပြသည်မှာ ဆက်သွယ်ရေး ပိုမို တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက်သည့် နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာက (ဆက်သွယ်ရေး တိုးမြှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည့် မဟာဗျူဟာထက်) တိုင်းဒေသကြီး (၇) တိုင်းနှင့် ပြည်နယ် (၇) ပြည်နယ်၏ ပျမ်းမျှဝင်ငွေ တိုးတက်မှုရှိလာစေပြီး ဗမာ အများစု နေထိုင်သော တိုင်းဒေသကြီး (၇) တိုင်းနှင့် လူနည်းစုမျိုးနွယ်များ အများစု နေထိုင်သည့် ပြည်နယ် (၇) ပြည်နယ်အကြား ဝင်ငွေကွာဟမှုမှာ ကျဉ်းမြောင်းလာပါသည်။ ဤပုံဖော် ဖန်တီးမှု၏ ရလဒ်များက ပြသသည်မှာ စီးပွားရေး ဗဟိုအချက်အခြာ ဒေသများ၏ GDP ကို မလျော့ကျစေပဲ ဆက်သွယ်မှု တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်းက နယ်စပ်နယ်ခြား ဒေသများ၏ GDP ကို တိုးတက်များပြားလာစေပါသည်။ ဆက်သွယ်ရေး တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည့် နှစ်ဖက်ဝင်ရိုးစွန်း မဟာဗျူဟာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါကလည်း မညီမျှမှု အတိုင်းအတာများမှာ တိုးတက်မှု ရှိလာပါသည်။

ဆက်သွယ်မှု တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်းရှိသည့် ဝင်ရိုးစွန်းနှစ်ဖက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မဟာဗျူဟာနှင့် နယ်စပ်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးရေးမှာ တစ်နေရာတည်းတွင် (လုပ်ငန်းများ) လျော့နည်းစုစည်းမှု သို့မဟုတ် ပိုမိုစုစည်းမှုတို့ကို ကာကွယ်ပေးပြီး မြင့်မား၍ ညီမျှသော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။ မဟာဗျူဟာအား ဖြစ်မြောက်လာနိုင်စေရန် ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာနှင့် အဖွဲ့အစည်းဆိုင်ရာ အခြေခံ အဆောက်အအုံအပါအဝင် ဒေသအလိုက် ရည်မှန်းသည့် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုများမှာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနှင့် အခြားဒေသများတွင် လိုအပ်ပါသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု လျော့ပါးရေးကို အထောက်အကူပြုသည့် ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးအား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဝင်ရိုးစွန်းများ ဖြစ်လာစေရန် ဆောင်ရွက်မှုမှာ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအတွက် အထူးစီးပွားရေးဇုန်များ တည်ထောင်ခြင်း (SEZs) မှာ ရည်မှန်း ဧရိယာများတွင် လုပ်ငန်းအစုအဖွဲ့များ စုဖွဲ့မှု မြှင့်မားလာစေရန် ထိရောက်သော မူဝါဒဆိုင်ရာ လက်နက်ကိရိယာ တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အခြား အရေးကြီးသော မူဝါဒ လက်နက်ကိရိယာမှာ FDI မြှင့်တင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သိသာသည့် FDI စီးဝင်မှုများ မရှိပါက ဒေသတွင်းရှိ ဖွံ့ဖြိုးမှု အနည်းဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် မြန်မာနိုင်ငံကို အရှေ့အာရှရှိ ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ဖြန့်ဖြူးမှု ကွန်ရက်တွင် ပေါင်းစည်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤစာတမ်းတွင် မပါဝင်သော်လည်း FDI ကို မည်ကဲ့သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ မည်ကဲ့သို့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေရန် ဆောင်ရွက်မည်ဆိုသည့် မေးခွန်းမှာ အဓိက စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဝင်းကြည်

ကိုးကားချက်။ ။ Toshihiro Kudo and Satoru Kumagai ၏ Two-Polar Growth Strategy in Myanmar: Seeking “High” and “Balanced” Development ကို ဦးဝင်းကြည်မှ ပြန်ဆိုပါသည်။